UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN MÄÄRÄYS (neljäs jaosto)

2 päivänä toukokuuta 2022*

Kumoamiskanne – Polkumyynti – Kiinasta peräisin olevien pursotettujen alumiiniprofiilien tuonti – Toimi, jolla otetaan käyttöön lopullinen polkumyyntitulli – Maahantuoja – Sääntelytoimi, joka ei edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä – Toimi ei koske kantajaa erikseen – Tutkimatta jättäminen

Asiassa T-328/21,

Airoldi Metalli SpA, kotipaikka Molteno (Italia), edustajinaan asianajajat M. Campa, M. Pirovano, D. Rovetta, G. Pandey, P. Gjørtler ja V. Villante,

kantajana,

vastaan

Euroopan komissio, asiamiehinään G. Luengo ja P. Němečková,

vastaajana,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Gervasoni (esittelevä tuomari) sekä tuomarit R. Frendo ja J. Martín y Pérez de Nanclares,

kirjaaja: E. Coulon,

ottaen huomioon asian käsittelyn kirjallisessa vaiheessa esitetyn ja muun muassa

– komission unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 30.9.2021 toimittamallaan asiakirjalla esittämän oikeudenkäyntiväitteen,

– kantajan unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 14.11.2021 toimittamat huomautukset oikeudenkäyntiväitteestä,

on antanut seuraavan

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

määräyksen [1]

1 Kantaja Airoldi Metalli SpA vaatii SEUT 263 artiklaan perustuvassa kanteessaan lopullisen polkumyyntitullin käyttöönotosta Kiinan kansantasavallasta peräisin olevien pursotettujen alumiiniprofiilien tuonnissa ja kyseisessä tuonnissa käyttöönotetun väliaikaisen tullin lopullisesta kantamisesta 29.3.2021 annetun komission täytäntöönpanoasetuksen (EU) 2021/546 (EUVL 2021, L 109, s. 1) (jäljempänä riidanalainen asetus) kumoamista.

[– –]

Oikeudellinen arviointi

[– –]

Riidanalaisen asetuksen täytäntöönpanotoimenpiteet

[– –]

19 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan sitä, onko riidanalaisen asetuksen perusteella annettu täytäntöönpanotoimenpiteitä, on SEUT 263 artiklan neljännen kohdan kannalta tarkasteltava kyseisellä määräyksellä tavoitellun päämäärän valossa eli sen, että luonnollinen henkilö tai oikeushenkilö voi nostaa kanteen yleisesti sovellettavista toimista, jotka eivät ole lainsäätämisjärjestyksessä hyväksyttyjä toimia, jotka koskevat sitä suoraan ja jotka eivät edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä, jolloin vältetään tapaukset, joissa tällaisen henkilön olisi rikottava lakia voidakseen saattaa asiansa tuomioistuimen käsiteltäväksi (määräys 21.1.2014, Bricmate v. neuvosto, T-596/11, ei julkaistu, EU:T:2014:53, 66 kohta; ks. vastaavasti tuomio 18.10.2018, Internacional de Productos Metálicos v. komissio (C-145/17 P, EU:C:2018:839, 49 kohta).

20 On siis tutkittava, pannaanko unionin sääntelytoimi täytäntöön toisella toimella, josta sen adressaatti voi nostaa kanteen joko unionin yleisessä tuomioistuimessa tai jäsenvaltioiden tuomioistuimissa (ks. vastaavasti tuomio 18.10.2018, Internacional de Productos Metálicos v. komissio, C-145/17 P, EU:C:2018:839, 50 ja 51 kohta ja määräys 21.1.2014, Bricmate v. neuvosto, T-596/11, ei julkaistu, EU:T:2014:53, 67 kohta).

[– –]

23 Nyt käsiteltävässä asiassa on siten määritettävä sen oikeuskäytännön perusteella, jonka mukaan on yhtäältä kiinnitettävä huomiota sen henkilön asemaan, joka vetoaa kanneoikeuteen, ja toisaalta käytettävä perustana yksinomaan kanteen kohdetta (tuomio 19.12.2013, Telefónica v. komissio, C-274/12 P, EU:C:2013:852, 30 ja 31 kohta ja määräys 12.1.2017, Amrita ym. v. komissio, C-280/16 P, ei julkaistu, EU:C:2017:9, 36 ja 37 kohta), edellyttääkö riidanalainen asetus, jonka tarkoituksena on ottaa käyttöön maahantuojien maksettavaksi tulevia polkumyyntitulleja, kantajaan, joka on kyseessä olevan tuotteen maahantuoja, kohdistuvia täytäntöönpanotoimenpiteitä.

[1] Tästä määräyksestä esitetään vain ne kohdat, joiden julkaisemisen unionin yleinen tuomioistuin katsoo tarpeelliseksi.

24 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä, joka on aloitettu vuonna 1992 annetun yhteisön tullikoodeksin säännösten perusteella (yhteisön tullikoodeksista 12.10.1992 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2913/92 (EYVL 1992, L 302, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna; jäljempänä vuoden 1992 tullikoodeksi) ja jota on jatkettu vuoden 2013 tullikoodeksin säännösten perusteella (unionin tullikoodeksista 9.10.2013 annettu Euroopan parlamentin ja neuvoston asetus (EU) N:o 952/2013 (EUVL 2013, L 269, s. 1), sellaisena kuin se on muutettuna; jäljempänä vuoden 2013 tullikoodeksi), jota sovelletaan nyt käsiteltävässä asiassa, käy ilmi, että asetukset, joilla otetaan käyttöön lopullinen polkumyyntitulli, edellyttävät niiden maahantuojien osalta, jotka ovat vastuussa näiden tullien suorittamisesta, täytäntöönpanotoimenpiteitä, joilla näihin tulleihin liittyvästä tullivelasta ilmoitetaan maahantuojalle tai se annetaan sille tiedoksi (tuomio 18.10.2018, Rotho Blaas, C-207/17, EU:C:2018:840, 38 ja 39 kohta; määräys 5.2.2013, BSI v. neuvosto, T-551/11, ei julkaistu, EU:T:2013:60, 53 kohta; määräys 21.1.2014, Bricmate v. neuvosto, T-596/11, ei julkaistu, EU:T:2014:53, 72 kohta; määräys 7.3.2014, FESI v. neuvosto, T-134/10, ei julkaistu, EU:T:2014:143, 33 kohta; tuomio 19.5.2021, China Chamber of Commerce for Import and Export of Machinery and Electronic Products ym. v. komissio, T-254/18,valitus vireillä, EU:T:2021:278,116 kohta ja määräys 14.9.2021, Far Polymers ym. v. komissio, T-722/20, ei julkaistu, EU:T:2021:598, 66 kohta).

25 Erityisesti perusasetuksen 14 artiklan 1 kohdan, jonka nojalla jäsenvaltiot kantavat lopulliset polkumyyntitullit, täytäntöön panemiseksi vuoden 2013 tullikoodeksin 101 artiklan 1 kohdassa säädetään, että ”siitä paikasta vastaavien tulliviranomaisten, jossa tullivelka syntyy – –, on määritettävä maksettavan tuonti- tai vientitullin määrä”, eikä tässä yhteydessä ole säädetty lopullisia polkumyyntitulleja koskevasta poikkeuksesta. Lisäksi tämän tullikoodeksin 104 artiklan 1 kohdan mukaan sen 101 artiklassa tarkoitettujen tulliviranomaisten on kansallisen lainsäädännön mukaisesti kirjattava tileihinsä kyseisen artiklan mukaisesti määritetty maksettavan tuonti- tai vientitullin määrä. Kyseisen tullikoodeksin 102 artiklan 1 kohdassa säädetään vielä, että tulliviranomaiset antavat tullivelan säädetyllä tavalla tiedoksi velalliselle siinä paikassa, jossa velka syntyi, ja sen 2 kohdassa täsmennetään, että jos kannettavien tullien määrä on sama kuin tulli-ilmoitukseen merkitty määrä, tulliviranomaisten suorittaman tavaran luovutuksen katsotaan vastaavan tullivelan antamista tiedoksi velalliselle.

26 Toisin kuin kantaja väittää, tullilainsäädännön muutoksen perusteella ei voida siten päätellä, että vuoden 2013 tullikoodeksin, jota sovelletaan nyt käsiteltävässä asiassa, soveltamisaikana asetukset, joilla otetaan käyttöön lopullisia polkumyyntitulleja, eivät enää edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä maahantuojien osalta. Näin on sitäkin suuremmalla syyllä, koska vuoden 2013 tullikoodeksin säännökset, jotka mainittiin edellä 25 kohdassa, eivät juuri eroa aikaisemmin voimassa olleista säännöksistä. Jo vuoden 1992 tullikoodeksin 217 ja 221 artiklassa säädettiin näet, että kansalliset tulliviranomaiset määrittävät tullien määrät, että kyseiset viranomaiset antavat nämä määrät tiedoksi velalliselle ja että tavaroiden luovutus vastaa tullivelan antamista tiedoksi velalliselle, jos velan määrä on sama kuin tulli-ilmoitukseen merkitty määrä.

27 Näitä toteamuksia ei voida kyseenalaistaa kantajan väitteellä, jonka mukaan tällaisessa analyysissä ei oteta huomioon sitä, että vuoden 2013 tullikoodeksin IX osastossa on otettu käyttöön ”sähköisiä järjestelmiä” kyseisen koodeksin täytäntöönpanemiseksi.

28 Vuoden 2013 tullikoodeksin IX osaston säännöksistä ja komission tämän IX osaston nojalla antamista säännöksistä tosin ilmenee, että ”tulliviranomaisten välinen sekä talouden toimijoiden ja tulliviranomaisten välinen tietojenvaihto, kuten ilmoitukset, hakemukset tai päätökset, – – on tehtävä, siten kuin tullilainsäädännössä on edellytetty, sähköisiä tietojenkäsittelymenetelmiä käyttäen” (vuoden 2013 tullikoodeksin 6 artiklan 1 kohta).

29 Kuten jo tämän säännöksen sanamuodosta ja kuten myös edellä 25 kohdassa mainituista vuoden 2013 tullikoodeksin säännöksistä ilmenee, tämä digitalisointi koskee talouden toimijoiden ja tulliviranomaisten välistä tietojenvaihtoa, eikä se sellaisenaan missään tapauksessa merkitse sitä, että tuotteiden maahantuonnista ja polkumyyntitullien maksamisesta huolehtisivat vastedes ainoastaan talouden toimijat ilman, että kansalliset tulliviranomaiset toteuttavat myöhempiä toimenpiteitä.

30 Kantajan tältä osin toimittamat asiakirjat ainoastaan tukevat tällaista tulkintaa. Yhtäältä näet tulliasioitsijan tulli-ilmoitusmenettelystä ja maksettavien tullien määrittämistä koskevasta menettelystä antamasta kuvauksesta, jonka kantaja on oikeudenkäyntiväitteestä esittämiensä huomautusten liitteenä toimittanut, ilmenee, että sen jälkeen, kun sähköisessä tullausjärjestelmässä – jonka ei ole kiistetty kuuluvan kansallisten tulliviranomaisten vastuualueeseen – on tehty tulli-ilmoitus, johon sisältyy muun muassa maahantuojan arvio maksettavien tullien määrästä, tämä järjestelmä antaa koodin muodossa hyväksymispäätöksen, joka vastaa tavaran luovutusta ja jonka perusteella kyseessä olevat tavarat voidaan luovuttaa vapaaseen liikkeeseen. Toisaalta on todettava, että kantajan oikeudenkäyntiväitteestä esittämiensä huomautusten liitteenä toimittamiin tulli-ilmoituksiin on liitetty Italian tulliviranomaisten (Agenzia Dogane Monopoli) laatimat asiakirjat, jotka sisältävät muun muassa useita koodeja.

31 Tästä seuraa, että riidanalaisella asetuksella voi olla vaikutuksia vasta sen jälkeen, kun maahantuoja on tehnyt tulli-ilmoituksen (ks. a contrario tuomio 14.1.2016, Doux v. komissio, T-434/13, ei julkaistu, EU:T:2016:7, 60–64 kohta), jota välttämättä on seurannut kansallisten tulliviranomaisten toteuttama toimenpide. On totta, että useimmiten ja silloin, kun valvontaa ei ole, tässä toimenpiteessä on kyse ainoastaan edellä mainitusta sähköisestä tiedoksi antamisesta ja että kyseisten viranomaisten tarkastusten muodossa harjoittama toiminta, jota tässä tapauksessa seuraa tarkastuksen tulosten ja maksettavien tullien mahdollisen oikaistun määrän tiedoksi antaminen, on satunnaisempaa. Myös silloin, kun kansallisten viranomaisten toiminta rajoittuu vain sähköiseen yhteydenpitoon, on kuitenkin niin, että nämä viranomaiset ovat toteuttaneet tällöin toimenpiteen. Sillä, ettei kantajan tavaroita ole tarkastettu, mihin kantaja nyt esillä olevassa asiassa vetoaa, ei näin ollen ole merkitystä.

32 Merkitystä ei ole myöskään sillä kantajan esiin tuomalla seikalla, jonka mukaan kansallisilla tulliviranomaisilla ei riidanalaista asetusta täytäntöönpannessaan ole mitään harkintavaltaa tilanteessa, jossa ne eivät päätä tehdä tarkastusta. Sen lisäksi, että tällaisen väitteen voitaisiin katsoa ilmentävän sen tunnustamista, että kansallisten viranomaisten on toteutettava täytäntöönpanotoimenpiteitä, on muistutettava, että vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan harkintavallan puuttuminen on kriteeri, jota on tutkittava sen toteamiseksi, täyttyykö edellytys, jonka mukaan toimen on koskettava kantajaa suoraan ja joka SEUT 263 artiklan neljännen kohdan sanamuodon mukaan on erillinen vaatimuksesta, että toimi ei edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä (ks. vastaavasti tuomio 18.10.2018, Internacional de Productos Metálicos v. komissio, C-145/17 P, EU:C:2018:839, 54 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen ja määräys 21.1.2014, Bricmate v. neuvosto, T-596/11, ei julkaistu, EU:T:2014:53, 74 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

33 Lisäksi siitä, että vuoden 2013 tullikoodeksilla käyttöön otetusta automatisoinnista pääteltäisiin, ettei riidanalainen asetus edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä, seuraisi, että sitä, ettei toimi edellytä täytäntöönpanotoimenpiteitä, koskevan oikeudellisen kriteerin arviointi olisi riippuvainen pelkästään teknisistä seikoista. Tällaisella sisällöllisellä yksinkertaistamisella, jota perustellaan lisäksi sillä, ettei kansallisilla viranomaisilla ole harkintavaltaa, ei voi olla tällaisia seurauksia (ks. vastaavasti määräys 5.2.2013, BSI v. neuvosto, T-551/11, ei julkaistu, EU:T:2013:60, 49 kohta).

34 Lisäksi on todettava, että vuoden 2013 tullikoodeksin 44 artiklasta samoin kuin aiemmin voimassa olleista säännöksistä (vuoden 1992 tullikoodeksin 243–245 artikla) ilmenee, että tulliviranomaisten tullilainsäädännön soveltamisesta tekemiin päätöksiin voidaan hakea muutosta kyseisen jäsenvaltion tätä tarkoitusta varten käyttöön ottaman menettelyn mukaisesti ja että polkumyyntitullien käyttöön ottamisesta annetun asetuksen lainvastaisuuteen voidaan tarvittaessa vedota kansallisissa tuomioistuimissa, jotka voivat soveltaa SEUT 267 artiklan säännöksiä ennen asian ratkaisemista (ks. vastaavasti määräys 14.9.2019, Far Polymers ym. v. komissio, T-722/20, ei julkaistu, EU:T:2021:598, 67 ja 68 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

35 Kaikesta edellä esitetystä seuraa, että riidanalainen asetus edellyttää kantajaan kohdistuvia täytäntöönpanotoimenpiteitä, joten kantajan olisi osoitettava, että kyseinen asetus koskee sitä erikseen, jotta kantajan kanne voitaisiin ottaa tutkittavaksi.

[– –]

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (neljäs jaosto)

on määrännyt seuraavaa:

1) Kanne jätetään tutkimatta.

2) Airoldi Metalli SpA velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Annettiin Luxemburgissa 2 päivänä toukokuuta 2022.

E. Coulon
kirjaaja

S. Gervasoni
jaoston puheenjohtaja